

DENALEA & VOLKONA

BAAMIEL & DELAILA

ČASŤ TRETIA

Text ©Denalea Volkona, 2022

Cover Artwork ©Gartier, 2022

Slovak edition ©LUDA s.r.o., Trenčín, 2022

ALL RIGHTS RESERVED.

Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-973805-1-9

DENALEA & VOLKONA

BAAMIEL & DELAILA

ČASŤ TRETIA

Dedicated to dreamers

Prečo vždy, keď sa potrebuje vyspať, sa prebudí príliš skoro? Z akýchsi doteraz nevyjasnených príčin sa tak stalo vždy, keď mala poriadne vypité. Keby dokázala spať aspoň dvanásť hodín nepretržite, určite by ju tak nebolela hlava ako teraz.

Takže, čo s tým? Z postele ju vyhnal plný mechúr, s absolútnou nevôľou sa pozviechala na nohy. Sediac na záchodovej mise uvažovala ako sa zbaviť klieští, ktoré jej zovreli hlavu v bolestivom zveráku. Mohla by si dať tabletku, ale takto nalačno by ju žalúdok nezniesol. Poslal by jej ju nezabalenú expresom naspäť. Mala by sa najesť a potom užiť tabletku, ale štučať teraz jedlom do žalúdka je ako štučať do malátneho rozospátého medveda, ktorého práve prebudila zo zimného spánku. Obrátil by na ňu hlavu s krvou podliatymi očami, vyceril by zubiská a hnal by ju hore grúňom, čo najďalej od svojej zimnej skrýše. Tento veselý obrázok jej pred očami vzklíčil z pocitu akoby sa jej žalúdok točil v bubne práčky počas pláchania a odstredovania. Vedela, čo ten pocit znamená.

Ak nebude do piatich minút naspäť v horizontálnej polohe, žalúdok jej expresne pošle hore grúňom skladové zásoby staršieho dáta.

Keby si sa vyvracala, razom by ti bolo lepšie.

Keď však zacítila žľč na jazyku, troma skokmi bola v posteli. Robila hlboké nádychy. To je na parádu, ešte stále sa jej točí hlava! Lahla si na chrbát a pokrčila nohy v kolenách, aby utišila bodajúcu bolesť brucha. Začali sa muky, ktoré definitívne odznejú až zajtrajším ránom. *Ak sa dobre vyspí!* Bolo to ako tancovať na vlnách jazera a neponoriť sa pri tom.

Na čelo jej vystúpil pot. Prikryla sa až po uši, lebo jej bola zima. Mala by otvoriť dvere na terasu, aby sa vzduch v izbe stal dýchatelným, ale k tomu by ju museli prinútiť pištoľou. Privrela oči a snažila sa nemyslieť na vybuchujúce petardy vo svojej hlave a bruchu.

Tento boj o získanie nadvlády nad vlastným telom ju zakrátko omrzela. *Vlastným pričinením si takto predlžovať trýzeň iba preto, že neznesie myšlienku na zvracanie!* Odhodlane vstala, ignorujúc padajúce steny. Nohy sa jej triasli. Cestou do kúpeľne otvorila dokorán dvere na terasu, schmatla zo stolíka pod televízorom sklenený pohár a v kúpeľni ho naplnila vlažnou vodou. Sadla si k záchodovej mise a vodu vypila do dna. Nečakala, kedy príde prvé napnutie, ale strčila si prsty hlboko do krku. Takto sa vyvracala trikrát, potom usúdila, že to stačí. Pachuť v ústach prekryla dúškom vody, opláchla si ruky a lahla si do postele. Prikryla sa perinou až po bradu. Zavrela oči v očakávaní, že ju spánok na chvíľu oslobodí.

Zobudila sa na to, že jej je veľmi teplo. Cez otvorené dvere terasy sa dnu valilo dusno a horúčava, slnko bolo vysoko, múry rozžeravené dobiela, obloha čistá, modrá - a ona pozakryvaná až po uši, s vlasmi lepiacimi sa na čelo. Pod sebou nahmatala veľký prepotený flak - otláčok vlastného tela, ktorý nasala plachta.

Vstala, so zadostučinením si uvedomila, že bolesť brucha je už takmer

minulosťou. Mrákoty ju ešte obchádzali, ale nie tak intenzívne ako skoro ráno. Bohužiaľ, hlava bola ako vrecúško naplnené vodou – len čakala, kedy praskne. Schytila do rúk hodvábnu tmavošedú krátku nočnú košelu s ramienkami, lemovanú čiernou čipkou a čisté nohavičky. Konečne bola schopná zhodiť zo seba to, čo mala oblečené včera. Nečudovala sa, prečo sú šaty špinavé, zaprášené a zelené od trávy. Nechala ich ležať v kúpeľni, na kope pod umývadlom, spoločne s ostatným špinavým oblečením, sadla si do vane a pustila vodu. Pomalými nesústredenými pohybmi sa namydľila, našampónovala si vlasy. Keď sa celá opláchla a osušila, vydrhla si kefkou zuby a jazyk. Začala sa opäť cítiť ako človek. Podišla k posteli, obrátila vlhký vankúš a perinu suchou stranou nahor. Potom na vankúš ešte prestrela uterák a ľahla si, prekryjúc ho mokrymi vlasmi. Hľadala polohu, pri ktorej by zaspala.

☞ Zobudil ju tichý zvuk. Čo to je?

Ach, áno, klopanie!

Rozospatá zažmurkala očami do podušky, na okamih dezorientovaná, v krku jej zaprašťalo ako otáčala hlavu k dverám. Inak sa ani nepohla, ležala na bruchu s rukami do strán, klopanie ignorovala. Nebude vstávať. Ešte sa jej nechce.

Na spánkoch sa jej rozozvučali bubny. Ach, hlava to ešte stále nerozchodila. *Dofrasa! Spi, Delaila, spi!*

Do ticha v miestnosti sa vniesol zvuk vŕzgajúceho mechanizmu kľučky a následne otvárajúcich sa dverí. Zatičila si oči hustými mihalnicami a spod privretých viečok pozorovala dlhé nohy v čiernych športových nohaviciach ako sa pomaly približujú k jej posteli. Zamrzelo ju, že nechala dvere odomknuté. Ani sa nepohla.

„Ako sa cítiš?“ Zvrchu sa na ňu vylial Prízrakov hlas.

Prízrak má obavy, aké dojemné!

„Kto vás pozval?“ Zasušľala do podušky.

„Pri ohrození zdravia alebo života si nepýtam pozvánku.“

„Horíme? Niekto nás napadol? Zosunula sa na nás hora?“

„Nie.“

„A čo treba?“ Čo sa teraz odo mňa očakáva?

„Čo treba?“ Neveriacky zopakoval jej otázku. „Teba, po mojom boku na ceste k jazeru.“

Vnorila hlavu hlbšie do vankúša. *No, to snád' nemyslí vážne! Do čerta!*

„Kollko je hodín?“

„Šesť!“

„Akože šesť večer?“ S hlbokým prekvapením zdvihla hlavu.

„Akože šesť večer.“

Fíha. Prespala celý deň.

„Neodložíme to na zajtra?“ Cítila sa ako vláčik na diaľkové ovládanie, ktorému dochádzali baterky. Zostalo jej energie na nádychy a výdychy.

„Nie.“ Kategoricky odmietol.

„A to už prečo?“

„Prečo by sme mali?“

„Lebo ma bolí hlava?“ Opáčila.

„A kto za to môže?“

„Kto? Ja?“

Naklonil sa k nej so záhadným úsmevom na perách.

„Dvadsať minút, Delaila. Inak prídem po teba a beriem ťa von v tomto tu,“ chytil medzi prsty ramienko nočnej košele a zamyslene ho pohladil palcom.

„Nevadí mi, že pôjdem von v pyžame, ved' kto by to označil za faux pas? Komáre?“ Odvrkla. „Odložme to na zajtra,“ nástočila, „ved' pokiaľ prídeme k jazeru, padne na les tma.“

Akoby ju nepočul. „Som rád, že ideš v pyžame,“ vzpriamil sa, „v noci môže byť trochu chladno. Hodváb ťa neohreje. Zato ja áno.“

Zato ty áno. No, jasné.

Prečo spomína noc? Ona nechce v noci zostať vonku! Chce ju nalakať?

Spokojne odchádzal. Dúfala, že je len otázkou času, kedy mu podkope betónové základy toho otrasne neotrasiteľného sebavedomia. Nemôže mu všetko tak ľahko prejsť!

„Hej!“ Zakričala za ním. Ponad rameno mu zasvietili oči smerom k nej.

„Čo máme na jedenie?“ Nadhodila.

„Bažanta na víne.“

„Och!“

„To bol žart.“

„Fakt, dobrý!“

Delaila ďalších desať minút ležala na posteli a snažila sa privolať späť spánok. Darmo však naň čakala, spánok, s batôžkom preveseným cez plece, odchádzal, so zreteľným úmyslom prekročiť sedem riek, sedem hôr a sedem dolín. Čo znamenalo, že sa tak skoro nevráti.

Umyla si zuby a opláchla tvár. Obliekla si tenké tmavohnedé tričko s dlhým rukávom, vo výstrihu ozdobené tromi malými gombičkami. K tomu krátke tmavé nohavice. Do hotelovej reštaurácie zbehla v bielych teniskách. Zvolila ich schválne, keby musela v dnešný večer ešte utekať pred hroziacim nebezpečenstvom, vyvinúť príležitostné bojové umenie alebo voliť iné unáhlené trhavé, či chvatné defenzívne pohyby, ktoré sa zásadne nerobia v opätkoch alebo šľapkách.

Na stole ju čakal plný tanier zeleninovej polievky a pohár vody s plávajúcim lístkom mäty na hladine. S počudovaním si uvedomila, že niekde z hlbín jej útrobov sa vyliat pramienok vďačnosti. Rýchlo ho opäť zasypávala zeminou, aby sa nebodaj nepremenil na široký potok nezaslúženého uznania. Sklonila hlavu k stolu a keď dojedla, z vrečka nohavíc vytiahla tabletku proti bolesti. Chvíľu ju nedôverčivo skúmala, kým si ju položila na jazyk.

„Kávu?“ Z kuchyne za barom sa vynorila jeho vysoká postava.

Pohľadom sa zapichol do jej zreničiek. Zavrel za sebou dvere.

„Neskôr..., vďaka.“ Jedným pohárom kávy by sa ocitla tam, kde bola dnes ráno. Nad záchodom.

„Môžeme ísť?“

Pokrčila ramenami. *Asi áno.*

„Isto ideme k jazeru?“ Uistovala sa.

„Áno, prečo?“

„Je to ďaleko... a nie je už veľa hodín?“

„Veď máš mňa, zabudla si?“

Nemala silu sa natahovať. Prechádzka len urýchlí jej uzdravovací proces v bitke so zostatkovým alkoholom. K jazeru to bude únavné, bude dychčať a hromžiť, pretože sa cíti slabá ako zvädnutá margarétka. Avšak cestou späť už bude sama sebou.

Vstala zo stoličky a poslušne ho nasledovala von.

Bok po boku zišli zarasteným schodiskom na štrkové parkovisko, ktoré vyzeralo veľmi opustene bez jej audiny. Bok po boku vošli do lesa a vyšliapali kopec, kde včera v noci ležala na holej zemi a skúmala nočnú oblohu nad sebou, väčšinou so zavretými očami, keďže sa jej točila hlava.

„Nič mi nepoviete?“ Spomenula si na jeho bielu roztrhanú polokošelu, vynímajúcu sa v tme nad jej bezvládnym telom. Spomenula si aj na iné – na temný obrys, otláčeny do červeného povrchu krvavého mesiaca. Presne na tomto mieste.

„Čo by si chcela počuť?“

„Nič o včerajšku?“

„Teraz neviem, či sa odo mňa očakáva, aby som ti pripomenul, čo si včera robila, pretože si to nepamätáš... alebo si mám dávať pozor, aby mi neušla nejaká uštipačná poznámka.“ Jeho krásna tvár bola ako letné slnko – jasná a bez mráčika. „Bud' pokojná, nejdem spomínať na včerajšok, hoci ma chytá nostalgia.“

Nasucho preglgla.

„Si predsa veľká,“ pokračoval, „a ja nie som tvoj otec! Alebo sa patrí, aby som mal k tomu nejaký vecný komentár?“ Obzrel sa na ňu.

„Iba sa pýtam,“ zdvihla ruky dohora v obrannom geste, „občas bývam zlé dievča, keď mám vypité.“

Ale v tomto prípade to vôbec nevedí!

Schuti sa zasmial a jej vystúpila červen na líca, len čo si vybavila svoju dlaň na jeho líci. V tom momente ju začala páliť a tak ju nevdojak zovrela do päste. A na ten mrazivý pohľad, ktorým ju prilepil k stoličke,